

Veronik Masiježak

**NE ČEKAJ
DA OLUJE
PROĐU
I NAUČI
DA PLEŠEŠ
NA KIŠI**

Prevela sa francuskog
Ana Martinović

Laguna

Naslov originala

Véronique Maciejak

N'ATTENDS PAS QUE LES ORAGES PASSENT ET APPRENDS
À DANSER SOUS LA PLUIE

Copyright © 2019 Éditions Eyrolles, Paris, France
Serbian edition arranged through Corto Literary Agency

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**NE ČEKAJ
DA OLUJE
PROĐU
I NAUČI
DA PLEŠEŠ
NA KIŠI**

Beleška autorke

Ovo delo je fikcija, svaka eventualna sličnost između junaka ove knjige i ličnosti iz stvarnog života, bilo živih bilo upokojenih, puka je slučajnost.

Žilijen Vaskoz je, bez obzira na sav svoj šarm i zavodljivost, samo plod moje mašte.

Pomenuti lokali i objekti (*Kod srećnih ljudi*, *Kod Madlen* ili *Dupli MR*) postoje samo u ovoj knjizi. Svako eventualno poklapanje naziva mesta i kompanija sa stvarnim nazivima čista je slučajnost.

1

Ema

Ponedjeljak, 17. februar 2014. – 4.30

Ema proteže desnu ruku u pokušaju da dohvati budilnik, dok je lagano pomaljala glavu iz tople postelje. Nasumice je pipkala vrhovima prstiju po mraku u nadi da će zaustaviti piskutavu zvonjavu. Posle nekoliko nadljudskih, akrobatskih napora, uspjela je da se dočepa tog tako željenog predmeta i iskoristi priliku da pomeri vreme na alarmu. To kratkotrajno odlaganje omogućilo joj je da se još malo izgubi u Morfejevom* zagrljaju. Ema je naivno pomislila da će joj dodatnih desetak minuta sna pomoći da lakše ustane. Međutim, prevarila se, i kada se piskav zvuk alarma ponovo ogласio u 4 sata i 40 minuta, mlada žena opsova sočno, zabivši glavu još dublje u jastuk, i dalje bespomoćno umorna.

Kao i svakog dana u nedelji, Ema je proklinjala alarm za buđenje.

Ništa nije pomagalo, ona se nije navikla na taj neuobičajeni ritam.

* Morfej je u grčkoj mitologiji božanstvo snevanja, sin Hipnosa (Sna) i Nikte (Noći). (Prim. prev.)

Na kraju se izvuče iz kreveta i s velikom mukom dovuče do kupatila. Ema je išla pogurena, kao da se sav teret ovog sveta svalio na njena nejaka pleća, i poče da se tušira toplom vodom kako bi se lagano razbudila. Uključila je radio i sa zadovoljstvom prepoznala jednu od svojih omiljenih pesama: *Can't take my eyes off you* od Frenkija Valija. Iako je rođena početkom osamdesetih, mlada žena je bila ljubitelj fank, soul i disko muzike. Klod Fransoa, *Aba* i *Džekson fajv* bili su njeni muzički favoriti.

Pokušavajući bezuspešno da otpevuši reči američke pesme, mlada žena se spontano nasmeja ispod tuša. Reči tog hita joj nikako nisu ulazile u glavu iako ga je čula bezbroj puta, što nije bilo nimalo pohvalno za jednog novinara muzičke radio-stanice.

Promasirala se po još ukočenom potiljku i protrljala po licu kako bi se što bolje rasanila. Miris upravo otvorenog sapuna prijatno joj zagolica nozdrve. Ponovo se nasmeja nastavivši da pevuši. „*I love you, baby!* Ta da da da da da...“ Posle još nekoliko pogrešno otpevanih nota, zavrnu toplu vodu i završi sa tuširanjem. Navukavši isprani bademantil, obrisu vrhom rukava paru sa ogledala iznad umivaonika kako bi videla svoj odraz. Mlada žena se namršti ugledavši svoj lik: nikada nije bila zadovoljna kada bi se pogledala u ogledalu. Njene plave oči, na račun kojih je toliko puta dobila komplimente, bile su okružene velikim crnim podočnjacima, izgledala je bolesno zbog porcelanskog tena i upalih obraza, koji su je činili starijom. Ema se uštinu za obraze kako bi dobila ružičast ten a potom se blago osmehnu. Nažalost, i dalje nije bila zadovoljna slikom koju je ugledala, a što je još gore, primetila je nove sitne bore oko usana. Uzdahnuvši razočarano, mlada žena odluči da izdvoji pet minuta da se našminka pre odlaska. Nanese korektor na

podočnjake, namaza crnu maskaru na trepavice i uokviri kapke ajlajnerom. Na brzinu stavi malo rumenila na obraze i blago premaza usne sjajem. Pogledavši se ponovo u ogledalo, Ema razočarano zaključila:

„Mislim da je nemoguća misija sakriti za pet minuta svu bedu ovog sveta...”

Zatim na brzinu očešlja kestenjastu kosu i pokupi je u punđu. Nekoliko pramenova koje nije pokupila gumicom padalo joj je po licu čineći je daleko mlađom, što joj je veoma godilo. Ema potom dohvati odeću bačenu iza kreveta. Mlada žena tog jutra nije imala vremena napretek, pa se odlučila da obuče odeću koju je nosila prethodnog dana kako ne bi gubila vreme tražeći po ormaru nešto drugo. Navuče žurno majicu, pošto je prethodno pomirisa i utvrdi da ne zaudara. Tog dana, kao i svakog drugog radnog dana, obukla se jednostavno: farmerice i džemper.

Kada je napokon bila spremna, požuri u kuhinju kako bi pripremila veliku šolju kafe. Ema se namršti: napitak je bio previše gorak za njen ukus. Počela je da traži šećer po kuhinjskom elementu, ali je razočarano zaključila da joj je ponestalo te namirnice. Otvorila je gotovo prazan frižider. Preostali su joj još jedino: ostaci pice, smežurani krastavac, prazan karton jaja, komad putera i tegla maslina: mršav zalogaj! U kuhinjskom elementu koji je upravo pretraživala pronađe otvoreno pakovanje čipsa načeto prethodne večeri, ali uprkos tome listići krompira su još uvek bili hrskavi – pogodak! To će joj zameniti doručak. Dok je uzimala čips iz kese, Ema tužno pogleda u svog nekadašnjeg nerazdvojnog druga. Njen blender, alijas njen *prijatelj čarobnjak* kako ga je zvala, bio je sakriven ispod krpe u uglu kuhinje. Već mesecima ga nije koristila, međutim, nije joj nedostajao. Pre šest godina priuštila ga je sebi od prvog honorara, kako bi

lakše pravila omiljena jela. Ema je volela da isprobava nove recepte, pre svega za poslastice. Kao mala, naučila je od majke i bake da pravi tradicionalne specijalitete. Za 25. rođendan roditelji su joj uplatili kurs kulinarstva kod poznatih majstora kuhinje kako bi se dodatno usavršila.

Ali pošto je bila veoma zauzeta poslom i krajnje neispavana, mlada žena nije više imala vremena za kuvanje.

Ona, koja je toliko volela da luta po pijacama kako bi izabrala što svežije voće i povrće, privikla se na gotova jela, naručene pice ili... na najobičniji čips. Ema pomisli da joj se baka sigurno prevrće u grobu što je potpuno zanemarila kuvanje. Okrete glavu ka polici sa začinima i sa gorčinom u srcu poče da čita natpise na teglicama: „Bosiljak, kari, kurkuma, estragon, muskatni oraščić, aleva paprika, ren, šafran...“ Svi ti ukusi u posudicama, koji su imali moć da je prenesu u različita podneblja širom sveta, bili su posuti prašinom. Ema uzdahnu ljuteći se na sebe što je dopustila da bude preokupirana poslom. Gomila veša, koja se mogla videti kroz poluotvorena vrata susedne prostorije, još više joj pokvari raspoloženje. Pod hitno mora da uspori ritam. Mora da pronađe vremena za sebe!

Ali trenutno je bila u stisci s vremenom...

Sat u kuhinji pokazivao je pet časova i tri minuta. Trebalo je da za pola sata bude u radio-stanici.

Ostavila je polupunu šoljicu kafe u sudoperi, stavila minđuše odložene na komodi u hodniku i navrat-nanos nazula patike ne otpertlavši ih. Uze tašnu, kaput, ključeve, zatim na brzinu zaključa ulazna vrata.

Kad je sišla u unutrašnje dvorište zgrade, Ema je shvatila da je, nažalost, zaboravila šal. Napolju je bilo ledeno, i para joj je izlazila iz usta pri svakom izdah. Baci pogled na prozor svoje kuhinje smeštene na trećem spratu velike zgrade

i uvide da nema vremena da se vrati po šal. Podižući krag-nu na kaputu, mlada žena poče grozničavo da pretura po džepovima i obradova se kad tu pronade rukavice. Pošto je zaštitila ruke, protrlja dlanove kako bi ih zagrejala. Ciknula je pogledavši na ručni sat.

Pet sati i sedam minuta, već.

Malo je vremena, ali nije nemoguće stići na vreme: ostalo joj je još tačno dvadeset tri minuta. Nadala se da će joj biti dovoljno dvadeset minuta brzog hoda do posla, što bi značilo da će stići 180 sekundi pre vremena: kakav luksuz! Stigla bi još brže autobusom, ali prvi jutarnji polazak je tek u šest sati, a Ema nije imala auto. Žureći da gurne teška ulazna vrata zgrade, ona izađe i krenu desno u pravcu radio-stanice.

Dupli MR je bio privatni regionalni radio, smešten u Fontenbleu, u departmanu Sena i Marna. Direktor i vlasnik stanice bio je Erik, razvedeni otac dvoje tinejdžera od 13 i 15 godina koji je čitav svoj život je posvetio radio-stanici koju je osnovao 1990. Žena ga je napustila posle deset godina i preselila se u svoj rodni Narbon, umorna od njegovog posla zbog koga je trpela porodica. Erik je viđao decu samo dva puta godišnje, za božićne praznike i u vreme letnjeg raspusta. Radio je svakodnevno od devet do devetnaest sati. Ovaj pedesetogodišnjak je rukovodio stanicom sa petnaestak zaposlenih, među kojima su bili voditelji, novinari, komercijalisti, jedan urednik internet stranice i asistentkinje režije.

Dupli MR je bio najslušanija privatna komercijalna radio-stanica u Francuskoj koja je emitovala listu četrdeset najpopularnijih pesama. U program su bili uključeni kvizovi, pregled najnovijih vesti kao i dve velike emisije uživo: „Jutro na Duplom MR-u“, od pola šest do deset sati, i „Povratak kući!“ u večernjem terminu svakog radnog dana. Tokom

vikenda, program se uglavnom emitovao u raznim gradovima u regionu prateći lokalne događaje (sajmove, salone knjiga, sajam kućnih biljaka...), na osnovu čega je radio dobijao ne tako male donacije od regionalnog saveta. Radio-stanica se izdržavala i od privatnih donacija i reklama. Najmanje pet komercijalista svakodnevno su radili na terenu u tri departmana u kojima se program emitovao (Ivelin, Eson i Sena i Marna) u potrazi za potencijalnim oglašivačima.

U aprilu se navršavalo šest godina otkako je Ema radila u toj radio-stanici. Počela je sa čitanjem kratkih vesti u večernjem terminu, a potom je dobila puno radno vreme u redakciji. Zatim je posle godinu dana unapređena u glavnu urednicu emisije „Jutro na Duplom MR-u“. Njen zadatak je bio da priprema i vodi jutarnji program u paru sa kolegom, da snima razgovore (sa raznim ličnostima) uz pomoć ostalih novinara iz redakcije. Mlada žena je vikendom bila zadužena za intervjuue uživo.

Tokom te sezone, Ema je vodila jutarnji program sa Benžamenom. Oni su s vremenom postali i veoma bliski prijatelji. Volela je njegov smisao za humor i otvorenost i imala je poverenje u njega. Njihov muzički ukus je bio dijametralno suprotan te su ponekad imali duge rasprave povodom toga. Dok se Ema oduševljavala ritmom kao u numeri A, B, C grupe *Džekson fajv*, Benžamen je obožavao treš metal kakav su izvodile grupe *Sepultura* i *Metalika*. On je, uostalom, izvodio njihov repertoar sa svojom amaterskom grupom koja je povremeno svirala u pojedinim pabovima u regionu. Ovaj pričljivi muškarac srednjeg rasta sa dugom zapuštenom bradom, mnoštvom tetovaža po rukama i pirsingom na levom uvetu, oblačio se uvek isto bez obzira na godišnje doba: farmerice i majice kratkih rukava

sa duhovitim natpisima. Stil mu je odudarao od karaktera: Benžamen je bio veliki emotivac nežnog srca. Bio je društven i uvek dobro raspoložen, porodica i prijatelji su mu bili na prvom mestu. Radio je dva različita posla, bio je voditelj emisije „Jutro na Duplom MR-u“, a od 10 do 13 časova kontrolisao je rad redakcije zadužene za reklame. Benžamen je radni dan započinjao u pet ujutru. Proveravao je muzički odabir za jutarnji program – pre svega kako bi izbegao emitovanje dve numere istog izvođača – i kako bi proverio da li su vesti i intervjui raspoređeni u propisnim intervalima. Stanica je nabavila novi softver koji zaposleni, uključujući i Emu, nisu još u potpunosti savladali. Sa dvadeset pet godina, taj mladi odgovorni čovek, uvek dobro organizovan, već je bio oženjen i imao je osamnaestomesečnog sina Valentena. Odnedavno se sa porodicom preselio u kuću na selu, na sat vremena vožnje od radio-stanice.

Benžamen, međutim, nije stizao prvi u stanicu. Pola sata pre njega dolazio je Žeremi, student treće završne godine Visoke škole novinarstva, koji je bio zadužen za kratke vesti između pola šest i deset, kao i za redovnu rubriku „Kuda izaći“, koja se emitovala u više različitih termina tokom dana. Dupli MR se bavio aktuelnim događajima iz zemlje i sveta. Tako je student imao priliku da priča o sukobu u Iraku, ali i o sajmu paradajza u susednom gradu. Praksa je bila prilično složena, ipak mladić se dobro snalazio. Žeremi je bio veoma sposoban, nikada se nije bunio zbog nekog zadatka. Uvek je bio spreman da ode na bilo koje mesto događaja u bilo koje doba dana, a naročito ako se radilo o intervjuima koje je obožavao. Njegova jedina slabost bilo je pisanje tekstova koji su više ličili na filozofsku prozu nego na tekstove radijskog karaktera. Ema mu je pomagala da to poboljša, jer je na

radiju vreme bilo ograničeno, a minutaža precizno zacrtana za svaki segment emisije. Obraćanje voditelja treba da bude sažeto, jasno i upečatljivo kako bi se održala pažnja slušalaca.

Ema je tog ponedeljka stigla u stanicu u pet sati i dvadeset devet minuta.

Voditeljka nije imala vremena da skine kaput, samo je uspela da baci tašnu na stolicu u studiju i u prolazu uputi širok osmeh kolegama. Jedva da je imala vremena da stavi slušalice pre nego što je Benžamen započeo:

„Dobar dan i dobro došli u 'Jutro na Duplom MR-u'! Pet sati je i dvadeset devet minuta, želimo svima vama koji nas slušate prijatno buđenje. Zdravo, Ema!“

„Zdravo, Benžamene, i dobar dan, dragi slušaoci! Napolju je hladno, zaboravila sam da stavim šal, što sam i te kako osetila. Dobro se utoplite i pripazite na poledicu.“

„Žeremi će nas detaljno obavestiti o vremenskim prilikama na kraju vesti. Slušate Dupli MR, sada je tačno pet sati i trideset minuta, vreme je za najnovije vesti dana“, najavi Emin kolega.

Kratke vesti su trajale oko tri minuta posle čega je usledila numera *Tous les mêmes* od Stromaja. Tokom emitovanja pesme, troje voditelja skide slušalice kako bi se međusobno čuli. Pre nego što Žeremi ode u redakciju da još jednom pregleda svoje tekstove, Ema preuze mikrofonski i nastavi da razglaba o nebitnim detaljima vezanim za vremenske prilike. Bilo je bitno da se novinar nadoveže na vremensku prognozu jer je u čitavom regionu Il de Fransa, zapravo, bio na snazi naranđasti meteoalarm zbog poledice i snežnih nanosa. Student novinarstva klimnu glavom i prepusti mikrofonski dvojcu.

„Izвини, srce, jutros sam se jedva probudila. Što nam bolje ide, sve više kasnim...“, prošaputa na brzinu Ema.

„Ali stigla si tačno na vreme, zašto se izvinjavaš? Osim toga, mogu i sam da najavam Žeremija. Niko nas ne sluša u ovo doba dana. Ne razumem zašto Erik želi da počinjemo tako rano. Iskreno, bilo bi mnogo bolje da emisija traje od šest do deset sati“, nadoveza se Benžamen.

„Ni ja nisam ubeđena da tih pola sata duže nešto znači. Nego, jesi li ti dobro?“

„Odlično sam, imao sam koncert u subotu uveče u Šaji an Bjeru u pabu *Pafi*, a nedelju sam proveo kod kuće odmarajući se. A kako si se ti provela?“

„Pratila sam sa Sebastjenom Sajam sobnog bilja u Etiolu, a kako je Erik bio u gužvi zbog montaže studija, ja sam morala da mu pomognem oko uređivanja priloga. Vratila sam se kući u osam uveče.“

„Iskreno, trebalo bi da prestaneš da radiš van redakcije jer je to ogroman posao. Kada se ti uopšte odmaraš? Gde je u svemu tome tvoj privatni život?“, iznervira se Benžamen.

„Prezasićena sam svim tim, ali osim Sebastjena Erik nikada nema nekog dobrovoljca, i šta onda da radim? Kao glavna i odgovorna urednica moram da služim za primer.“

„Draga moja Ema, treba li da te podsećam da te je unapređenje u glavnu i odgovornu urednicu samo uvuklo u sranja. Imaš više posla od nas uz veoma malu nadoknadu za sve to. Erik tvoju funkciju koristi samo da od tebe traži da još više radiš. On ti samo nabija osećaj krivice, izadi iz te njegove klopke“, reče ljutito Benžamen.

„Ipak sam dobila bonus od petsto evra za Božić. I uz to, Erik mi je naručio lepe vizitkarte“, reče pomalo postićeno mlada žena.

„Mora da se šališ, Ema... Ne mogu da verujem... Petsto evra za sve dodatne poslove koje radiš? Ja mislim da je ono

što ja radim previše, a ti se gušiš od posla. Možeš li me podsetiti šta piše u tvom ugovoru o radu?“

„Erik mi je obećao da će mi pre kraja sezone dati rešenje o novom radnom mestu sa većom platom.“

„On to svake godine svima kaže i ništa od toga ne bude... Ponovo te pitam: šta ti je navedeno kao radno mesto u ugovoru?“

„Reporter.“

„Hmm, hmm... a ti radiš kao urednica... U redu. A koje ti je radno vreme?“

„Od pola šest ujutru do pola jedan.“

„Dobro. Od pola šest, to je u redu, to poštuješ, ali sumnjam da završavaš u pola jedan. Ja odlazim u jedan i u to vreme te uvek vidim u redakciji!“

„I ti radiš prekovremeno, više nego što ti je propisano ugovorom.“

„Radim nešto malo duže, ali ne previše. A osim toga uvek odbijam da idem na događaje vikendom. Mnogo više volim da budem sa svojom ženom i Valentenom, dosta se žrtvujem za radio preko nedelje. I još nešto, možeš li me podsetiti kolika ti je plata?“

„Dobro znaš da je ista kao i ostalima ovde, hiljadu petsto evra“, odgovori mu Ema.

„Kao svima... u stanici! Ne zaboravi da komercijalisti zarađuju mnogo više nego mi, ali to je neki drugi problem. U svakom slučaju, bravo, vau, zarađuješ pedeset evra više od minimalca, bravo! A ne, ne zaboravimo *tvoj ogromni bonus od 500 evra i tvoje lepe vizitkarte!*“, utanji glas Benžamen oponašajući svoju blisku prijateljicu.

Emi se ote osmeh dok je ponovo uključivala mikrofona. Poslednje note Stromaja odzvanjale su studiom. „Svi su isti, svi su isti, svi si isti, dosta mi je svega...“ Bilo je vreme za

horoskop. Prilog je emitovan svakog dana, a uređivala ga je ova mlada žena. Pregled horoskopa nije išao po redosledu znakova već se počinjalo sa znakom koji je po Eminoj proceni imao najnepovoljnije izgleda za taj dan. Tog jutra kretalo se od Vage, koja će ustati na levu nogu i ništa joj neće ići naruku, ni u ljubavi ni na poslu ni u odnosima sa prijateljima! Pošto su zatim pročitane znatno povoljnije prognoze za Ovnove, Device, Blizance, Bikove i Rakove, Benžamen je imao čast da završi sa Jarčevima, koji su bili pobednici za taj dan.

„I na kraju završavamo ovo čitanje sa pobednikom za ponedeljak, 17. februar 2014. Reč je o Jarcu!“, izdeklamovao je Benžamen.

„Krasno, to je moj znak!“, prekinu ga Ema.

„E pa, Ema, i svi vi koji nas slušate, a rođeni ste u znaku Jarca, znajte da su vam danas naklonjene zvezde u mnogim aspektima, i kada su u pitanju ljubav i posao. Danas bi mogli da vam se dogode i neki zanimljivi susreti. Izraženo u procentima, ovaj dan vam je 90 odsto naklonjen!“

„Čestitamo, dragi naši Jarčevi, a današnjim gubitnicima Vagama predlažem sledeće: 'Bolje je da ne izlazite iz kuće, crno vam se piše!'“

„Hvala, Ema, na ovom sjajnom predlogu. Ubeđen sam da bi naši slušaoci bili oduševljeni kada bi sve te mudrosti prikupila u jednoj knjizi. Razmotrićemo tu ideju za vreme reklama, posle kojih ćete imati priliku da saslušate numeru koja nas uvek oraspoloži i dočara letnju atmosferu: Get Lucky od Daft panka sa Farelom Viliijamsom. Slušate Dupli MR, sad je 5 sati i 45 minuta, prijatno buđenje vam želim“, završi Benžamen.

Tokom emitovanja reklama, Ema i Benžamen nastaviše sa razgovorom:

„Ali ozbiljno, Ema, moraš da prestaneš da se toliko raspipaš, jesi li svesna na šta ličiš?“, upita je Benžamen. „Ličiš na utvaru koja čitavu večnost nije izašla na svetlost dana!“

„Ne preteruj, stvarno si zločest, jutros sam se našminkala!“

„Moraš stvarno da povedeš računa o sebi, da spavaš i da se zabavljaš!“, nastavi Benžamen ne saslušavši je do kraja. „Pogledaj poruku na mojoj majici koja se može odnositi i na tebe!“

„Ako hoćeš da sačuvaš posao, važi isto kao i za zdravlje, ne preteruj ni u čemu“, pročitava Ema. „Ali to nije tvoja misao, već Anrija Salvadora“, nasmeja se mlada žena.

„I otkud znaš da taj slogan nisam ja smislio po njegovoj narudžbini, pošto sam već dovoljno nadaren da sastavljam reklamne poruke“, nastavi Benžamen. „Zamisli tek kakav bih tekstopisac muzičkih hitova bio! Ozbiljno, Ema, život nije Dupli MR. Moraš postaviti granice kada je posao u pitanju, posebno zato što Erika baš briga za nas. Misliš li da je normalno da nam plate ostaju iste iako broj naših slušalaca raste?“

„Ne... Ali reci mi“, zastade zamišljeno mlada žena, „da li se varam ili mi to imamo veći broj reklama nego prošle nedelje?“

„Očigledno, reklame se neprestano vrte! Jadni slušaoci... A za mene to znači još više posla, trebaće mi asistent. Reklamni prostor se veoma dobro prodaje poslednjih meseci, što je i logično imajući u vidu našu uzlaznu liniju slušanosti. I pored svega toga, Erik nas ubeđuje da ne može da nam poveća plate, baš je duhovit...“

„Gundaš, a ovde si tri godine. Zašto ne odeš?“

„Čekam povoljnu priliku. Čim nešto nađem, bežim. Kada bih mogao da dam otkaz, rado bih to učinio, ali nedavno smo kupili kuću, s jednom platom ne bismo uspeli da otplaćujemo kredit. Da budem do kraja otvoren, upravo

dovršavam nacrt za novu programsku šemu i poslaću je ove nedelje drugim radio-stanicama. Voleo bih da se zaposlim u nekoj državnoj radio-stanici, mislim da imam šanse s obzirom na moje radno iskustvo. Zašto i ti ne bi probala tako nešto?“

„Pa šta znam. Nikada nisam zaista o tome razmišljala. Volim da živim tu gde sam sada, navikla sam se na ovaj ritam, mogu na posao da idem pešice, a osim toga, ipak se nadam da će mi Erik jednog dana promeniti ugovor.“

„Hajde, Ema, ne zasmekavaj me, molim te, pa nismo decal! Probudi se i izađi iz zone udobnosti! Nećeš valjda dozvoliti da život prolazi pored tebe...“

Benžamen nije imao vremena da završi rečenicu, Žeremi je ulazio u studio. Voleo je da dolazi malo pre emitovanja njegovog bloka najnovijih vesti u šest sati. Ema ga najavi posle numere *Daft pank*a i on preuze mikrofona. Ovog puta novinar se potrudio da što bolje napiše i pročita vesti. Ema mu je čestitala na tome.

Ema i Benžamen su nastavili sa vođenjem jutarnjeg programa, a u muzičkim pauzama i za vreme emitovanja kratkih snimljenih vesti i najava događanja ponovo su razgovarali o budućnosti na Duplom MR-u. Benžamen je želeo da navede Emu da preispita svoje prioritete.

Kada se emisija završila, dvoje prijatelja se rastadoše jer su ih čekali dalji radni zadaci. Benžamen je imao privilegiju da ima sopstvenu kancelariju. Odatle je mogao da na miru zove čitav niz profesionalnih saradnika (oglašivače, prezentere reklama...) i radi na reklamnim audio-montažama. Ema i ostale kolege iz redakcije (voditelji i novinari) bili su u zajedničkoj prostoriji podeljenoj na četiri celine. Kada je tog ponedeljka Žeremi otišao da snimi najnovije vesti u studiju,

Ema se našla sama u velikom prostoru. Taj spoljni mir nije joj, međutim, pomagao da se usredsredi. Ona nije mogla da razluči da li je to zbog umora ili prethodnog razgovora sa Benžamenom, ali osetila se zbunjeno.

Da li je njen prijatelj u pravu što je navodi na dublje razmišljanje o profesionalnom životu? Da li je ona zaista zadovoljna svojim poslom u Duplom MR-u?

Jedno je bilo sigurno, Ema se osećala umorno, bolje reći iscrpljeno. Već pet godina je radila bez prestanka, a njeni prekovremeni sati su se nagomilavali. Protekla godina joj je možda bila vrhunac kako u pogledu prenatrpanosti na poslu tako i po pitanju Erikovih neispunjenih obećanja. Dao joj je šansu i ona je smatrala da treba da opravda njegovo poverenje.

Zaposlio ju je odmah po završetku master studija na pravima u junu 2008. Prvo je bila na tromesečnoj praksi u redakciji, gde se dobro pokazala. Erik je umeo da prepozna njen potencijal pa ju je ubrzo postavio kao voditeljku zabavnog programa, gde se veoma dobro snašla. Mlada devojka je bila puna ideja i umela je da preuzme inicijativu, što je bio dovoljno uverljiv razlog da joj direktor stanice ponudi stalno zaposlenje. Ema je imala sreće da je u to vreme jedna od vodećih novinarki dala otkaz posle tri godine porodijskog odsustva. Ema se našla na pravom mestu u pravom trenutku.

Mlada žena se sećala da je u početku rada na Duplom MR-u bila srećna i puna poleta. Posle pet godina napornog studiranja materije kojom nije bila oduševljena, radio je bio pravo otkriće. Ema je volela da priča, učestvuje u raspravama, smeje se i prenosi dobro raspoloženje, što su najbitniji kvaliteti na radiju.

Međutim, ništa nije ukazivalo da će ova nekadašnja studentkinja prava biti novinarka. Kao tinejdžerka zamišljala je da će se baviti psihologijom ili humanitarnim radom. Ova

mlada žena je želela da se oseti korisnom i poželeva je da pomaže drugima. Na kraju druge godine gimnazije kolebala se da nastavi da se školuje za rad u nekoj socijalnoj službi. Roditeljima, inženjerima po struci, pošlo je za rukom da je ubede da ode na prirodno-matematički smer, što je više odgovaralo njenoj prirodi. Mlada devojka je imala odličnu ocenu iz matematike i fizike. Ema je bila nepokolebljiva i zamišljala je kako će jednog dana postati deo ekipe Lekari bez granica. Pošto je maturirala na naučnom smeru, odlučila je, uz veliku podršku roditelja, da upiše Medicinski fakultet, koji je bio blizu roditeljskog doma. Ema je ozbiljno učila, međutim, kao i većina njenih kolega, pala je na završnom ispitu prve godine studija. Uoči izlaska rezultata, preminula joj je baka po majci, izgubivši višemesečnu bitku sa opakom bolešću kancerom. Mladu devojku je taj gubitak mnogo pogodio jer je bila veoma bliska sa svojom Bakicom, kako ju je zvala, i koja je imala značajnu ulogu u njenom odgoju. Potpuno je izgubila motivaciju za školovanje i odlučila je da ne ponovi prvu godinu na Medicinskim fakultetu. Taj period je bio veoma težak za Emu jer je nailazila na potpuno nerazumevanje roditelja, koji nisu shvatali njene muke.

Odlučila je da napusti porodični dom i ode kod dve svoje najbolje prijateljice, Sesil i Emili, studentkinje prava. Tri devojke su se upoznale u drugoj godini srednje škole. Zahvaljujući bakinom nasledstvu, Ema je kupila sebi stan i upisala se na pravni fakultet. Kada je izgubila svoju Bakicu, osetila je još veću potrebu da nekom pripada i da bude okružena osobama koje poznaje i koje će moći da vode brigu o njoj. Posle pet godina napornog učenja, Ema nije osećala nikakvu naklonost ni prema krivičnom pravu, ni prema suđenjima niti radu u poreskoj službi. Mlada žena tek što je okončala svoje master studije, čula je da se traži pripravnik u redakciji

radio-stanice Dupli MR čije su se prostorije nalazile na malo manje od dva kilometara od njenog stana. Požurila je da aplicira pre svega zato što joj je nedostajala praksa u nekom preduzeću za overu semestra. Tu ne samo da je odradila tromesečnu praksu nego je posle toga dobila i ponudu za stalni posao. Kada joj je Erik ponudio stalni posao novinara, Ema je oduševljeno prihvatila. Mlada žena, koja je tada imala 23 godine, smesta ga je prihvatila, ne razmislivši šta bi stvarno volela da radi. Roditelji su je u tome podržali, zadovoljni što je tako brzo našla siguran posao.

I šest godina potom, Ema je još uvek bila tu.

Napredovala je u službi, radni zadaci su se gomilali, ali plata je ostajala nepromenjena. Možda je ipak imala razloga da sebi postavi neka pitanja, kao što joj je Benžamen sugerisao. Ali Emu trenutno nije toliko mučilo pitanje novca koliko pad njene motivacije. Već više od godinu dana, ujutru nije odlazila na posao sa onim nekadašnjim žarom. Osećala se umorno i pomalo prazno. Nešto joj je nedostajalo, ali šta...? Sigurno da joj je bio neophodan san, ali nesumnjivo i još nešto nedokučivije.

Zvono telefona je trže iz razmišljanja. Erik ju je pozvao da dođe u konferencijsku salu. Svakog ponedeljka ujutru direktor stanice je sazivao sastanak zaposlenih u radiju (isključujući komercijaliste) koji je trajao jedan do dva sata. Razgovarali su o ključnim temama za tu nedelju, o najvažnijim predstojećim lokalnim događajima i o planiranim intervjuima. Svako bi dobio svoj radni raspored i zadatke. Na kraju bi Erik, na opšte zadovoljstvo, naručio pice i salate da se počaste. Ema se posebno radovala tim sastancima jer je na njima imala priliku da se sretne sa Sebastjenom, voditeljem emisije „Povratak kući!“, koga je veoma cenila. Otkako

je došla u Dupli MR, Ema je s njim bila u prijateljskom i otvorenom odnosu.

Ovaj crnomanjasti četrdesettrogodišnji novinar bio je izuzetna osoba. Slep od rođenja, nije prolazio neopaženo. U stanicu je dolazio potpomažući se šarenim štapom i noseći pod miškom Brajevu pisaću mašinu. Kada bi mu Erik davao instrukcije koje su se ticale radnog zadatka, on je to odmah otkucavao praveći buku tako da je šef ponekad morao da povisi ton kako bi se mogao čuti! Ema se pitala da li Sebastjen namerno udara tako jako po dirkama kako bi razdražio svoje kolege. Svi su se slagali da on ima najlepší glas na radiju. Uostalom, dobijao je najviše pošte od obožavalaca. Ema je prestala da broji koliko mu je ljubavnih pisama pročitala! Sebastjen je prevashodno bio veliki profesionalac; potpuno sam uređivao je i vodio večernju emisiju. S njim je u toj emisiji radila jedino spikerka Kloe, koja je čitala vesti. Ema nije odmah primetila njegov hendikep kada ga je prvi put videla u studiju jer se tu savršeno snalazio. Shvatila je to tek kada joj je rekao da su mu oči na vrhovima prstiju i da mora da je opipa kako bi je bolje upoznao. Sebastjen je bio veliki zavodnik i tako se udvarao svim devojkama u radiju. Ovaj četrdesettrogodišnjak je nažalost i dalje bio neženja. Ema mu je nekoliko puta bezuspešno savetovala da preko interneta pokuša da sklopi poznanstvo sa nekom devojkom. Posle Erika, Sebastjen je imao najviše staža na Duplom MR-u. Počeo je tu da radi početkom devedesetih, sa tek navršene dvadeset dve godine. Hiperaktivan po prirodi, ovaj radijski novinar nikada nije prebrojavao svoje radne sate, i uvek je, i radnim danom i vikendom, izlazio u susret svim zahtevima direktora. Dupli MR je bio čitav njegov život. Živeo je u susednoj zgradi, odmah pored radio-stanice.

Sebastjen se dobro sećao nekadašnje postave FM radija, i rado bi prepričavao anegdote iz tih dana. Često je pominjao i nekadašnje voditelje: „Dve hiljadite smo imali sjajan voditeljski par jutarnjeg programa: Ektora i Manua. Malo je nedostajalo ženskih hormona, ali njih dvojica su uspevala da to nadomeste! Manu je otišao da radi kao urednik u NRJ, a Ektor sada radi kao sportski komentator za *Itele*. Ta dvojica otkačenjaka su bili tako nadareni. Ah, bila su to dobra stara vremena...” Te priče pune hvale za nekadašnje voditelje su ljutile Benžamena, a zasmjavale Emu.

Mladu ženu je zabavljalo i to što je Sebastjen neprestano prigovarao zbog načina rada Duplog MR-a. On je, zapravo, bio rođeno gundalo. Ovaj voditelj nije propuštao priliku da kritikuje Erika govoreći da će potražiti posao negde drugo i da zasluži nešto bolje, kao i da će sa svojim glasom lako dobiti posao voditelja u nekoj drugoj stanici. Sebastjen je tu priču ponavljao već dvadeset godina nastavljajući saradnju sa Duplim MR-om. Navodno je bio ogorčen što vikendom prati događaje spolja, međutim, prvi se dobrovoljno javljao da ide na njih!

Kao i svakog ponedeljka, Ema mu se polako prikradala iza leđa i dodirnuvši mu ramena, poljubila bi ga u obraz. Voditelj prepozna Emin miris i našali se na svoj karakterističan način:

„Ah, moja jutarnja družbenice. Znam da si luda za mnom, ali moraćeš da se malo strpiš, imam već desetak ponuda pre tebe. Možda ću jednog dana, ipak, biti tvoj, ne očajavaj!”

Ema se samo nakratko nasmeja jer je Erik prekide prostreliivši je pogledom i uzevši uvodnu reč. Mlada žena pocrvene i zgrči se u stolici kao dete koje učiteljica opominje što priča na času. Predstojeća nedelja je bila siromašna lokalnim događajima, pa je sastanak redakcije brzo završen. Školski

raspust je počeo u subotu, te nijedan važniji kulturni ili sportski događaj nije bio predviđen za naredne tri nedelje. Ema se nasmeši jer će narednih vikenda biti slobodna.

Dok su ostali ustajali i odlazili na svoje radne zadatke, Erik je prišao Emi da joj kaže:

„Da li si uzbuđena zbog onog što te po podne čeka?“

Ema, koja je već zamišljala kako će se zasluženo odmarati posle posla uz toplu kupku i suši koji će naručiti da joj večeras donesu, nije dobro shvatila pitanje direktora.

„Ma ne, zašto bih bila?“, odgovori začuđeno.

„Ipak si mesecima iščekivala da obaviš razgovor sa Žilijem Vaskozom, pa sam pomislio da si možda uzbuđena nekoliko sati pre tog velikog trenutka“, nastavio je Erik, u neverici.

Ema se ugrize za usnu i u sebi uzviknu: „Sranje!“, misleći da će to ostati neopaženo. Potpuno je bila zaboravila na taj intervju!

To je bio NJEN veliki intervju koji je tako dugo čekala... Ona će sresti pisca i filozofa Žilijena Vaskoza čije je poslednje delo prodato u Francuskoj u više od milion primeraka. Taj autor je rođen u ovom kraju, gde je boravio kada je želeo da bude van Pariza. Zahvaljujući tome što ga je uporno zvala telefonom i slala mejlove njegovoj izdavačkoj kući, Ema je uspela da s njim ugovori razgovor od petnaestak minuta za to popodne. Pružila joj se prilika iz snova, pritom, pisac je radio na novom projektu, o kome će Ema, kako se nadala, saznati nešto više. Za radio je to bila sjajna prilika, posebno zbog toga što se ovaj autor retko pojavljivao u medijima.

Kako li je to mogla da zaboravi?

Sigurno zbog umora.

Bila je mnogo ljuta na sebe. Nije mogla da kaže Eriku istinu, on joj to ne bi oprostio, a ne bi ni shvatio tako nešto. Ema nije želela da razočara onoga koji je proteklih

šest godina toliko verovao u nju. Odgovorila mu je tobože sigurnim glasom:

„Ah, da, intervju sa Žilijenom Vaskozom. Da, važan mi je, ali umem da se nosim sa stresom! A osim toga, ne želim da budem okarakterisana kao njegova strasna obožavateljka koja ga prati u stopu, zato se trudim da ostanem mirna.“

Direktor potvrdno klimnu glavom i krenu ka svojoj kancelariji. I upravo u tom trenutku se dogodi nešto sasvim neuobičajeno. Ema instinktivno i sasvim nekontrolisano uhvati direktora za ruku. Erik stade kao ukopan od iznenađenja i u neverici pogleda novinarku. Shvativši da je njen potez pomalo neprimeren i previše prislan, Ema mu pusti ruku i grozničavo započe:

„Eriče, volela bih da popričam s tobom, u vezi sa...“

„Da, svakako, svrati u moju kancelariju posle intervjuja, i reći ćeš mi sve što imaš“, prekide je on.

On se toliko brzo okrete i ode da Ema nije imala vremena da mu bilo šta odgovori. Nije nameravala da mu daje izveštaj o tome kako je protekao intervju već je želela da pričaju u vezi sa njenim unapređenjem i povišicom plate. Želela je da ozbiljno razgovaraju i da on to stavi na listu svojih prioriteta. Moraće da ovog puta bude mnogo konkretnija u zahtevima.

U međuvremenu, prioritet svih njenih prioriteta bio je: Žilijen Vaskoz.

Ema je već smislila nekoliko pitanja. Razgovor će početi kratkim zabavnim upitnikom, što slušaoci veoma vole. A zatim se nadala da će razgovor spontano teći. Međutim, najviše je bila zabrinuta zbog toga što je zaboravila u koliko sati je intervju bio zakazan. Otrča do svog radnog stola i mahnito poče da okreće strane svog planera dok nije pro-našla željeni datum.

Uf! Intervju je zakazan za 16 sati i 30 minuta.

Ema je imala dovoljno vremena da ode kući i presvuče se. Bilo je neprihvatljivo da novinar ide na sastanak sa autorom takvog kalibra u sportskoj odeći koja je uz to bila sumnjive čistoće. Ema je baš sređivala radni sto kada joj je telefon zavibrirao zbog pristigle poruke. Bila je od Sasil. Ema pročita poruku i primeti da je imala propušten poziv tokom redakcijskog sastanka. Pogledavši broj, shvati da ju je zvala Žilijenova predstavica za štampu i da joj je ostavila čak dve poruke: jednu govornu, a drugu pisanu. Ema se unezveri. Njen sastanak je pomeren sa pola pet na... dva po podne.

Bilo je već pola dva!

Nije imala vremena da se presvuče... Ema čak nije bila sigurna da li će uspeti da stigne na vreme. Brzinom munje napusti prostorije Duplog MR-a i otrča na parking gde ulete u službeni auto, uključi GPS i krenu.

Bilo je dvadeset pet do dva kada je krenula glavnom saobraćajnicom, dok joj je srce lupalo kao ludo, a noge joj se tresle od straha.

2

Žilijen Vaskoz

Kuća Žilijena Vaskoza bila je na desetak kilometara udaljenosti od Duplog MR-a. Saobraćaj tog popodneva nije bio gust, te je Ema uspela da stigne na dogovoreno mesto u 13 sati i 55 minuta. Kuća koja se spolja nije videla, bila je opasana visokim kamenim zidovima obraslim bršljanom. Novinarka odahnu što je stigla na vreme i zauzvati se ispred ogromne crne kapije od kovanog gvožđa. Ne samo što nije zakasnila već je mogla da se pohvali da je stigla nekoliko minuta ranije. Ema pomisli kako je imala sreće i kako su joj pogodili horoskop za današnji dan: zaista je bila pobednica dana. Pritisnula je glavno dugme na interfonu sa leve strane kapije i sačekala. Tek u tom trenutku je postala svesna gde se nalazi.

Kod Žilijena Vaskoza.

Na trenutak pomisli na Sesil, svoju prijateljicu koja je bezrezervno obožavala tog autora čija je sva dela pročitala u jednom dahu. Direktorka za ljudske resurse u preduzeću za zaštitu životne sredine išla je u više navrata da ga sluša na konferencijama za štampu ne usudevši se da mu priđe.

Kada joj je Ema rekla za intervju koji treba da obavi s njim, Sesil je postala histerična i preklinjala je svoju drugaricu da ga zamoli da joj napiše posvetu u knjizi.

„Sranje!“, ote se mladoj ženi. „Zaboravila sam da pone-sem njenu knjigu!“

„Nema veze“, prekinu je hladnokrvan glas, „pokloniću vam drugu. Jeste li vi Ema Keman iz Duplog MR-a?“

Ema se ukopa u mestu. Bio je to glas Žilijena Vaskoza koji se začuo preko interfona. Očigledno da je pisac sve čuo.

„Ah, da... to sam ja“, jedva uspe da promuca.

„Odlično, otvoriću vam. Kuća se nalazi na kraju aleje. Dođite kolima, ima dosta da se pešači.“

Mlada žena uđe u auto, pocrvenevši od stida. Osećala se loše posle tog neprofesionalnog ulaženja i nadala se da joj Žilijen Vaskoz neće uzeti to za zlo. Pošto je osetila da joj je puls ubrzan i da joj se ruke znoje, udahnu duboko i zatvori oči. Lagano izdahnu kroz usta pokušavajući da se usredsredi na svoj cilj: uraditi dobar intervju. Odlučna u svojoj nameri, nije imala razloga za paniku.

Ema se kratko pogleda u retrovizor kako bi uvukla nekoliko pramenova u svoju punđu. Bilo joj je žao što nije imala vremena da popravi šminku u stanici. Uvek je u svojoj fioci imala ono što je zvala „sitnice koje život znače“. Bio je to zapravo mali neseser u kome su bile sve neophodne sitnice za ulepšavanje za nekoliko sekundi: majušna maskara, rumenilo, sjaj za usne i tamni puder. Ali danas je Ema otišla prebrzo, zaboravivši da ih ponese. Mlada žena je bila primorana da se pokaže u prirodnom izdanju. Posle onog dražesnog: „Sranje!“, pomislila je kako joj ne vredi nikakva šminka.

Kapija je bila otvorena i jedan dug put oivičen drvoredom kestenova pružao se ispred nje. Zraci sunca su se pomaljali kroz golo granje prateći put do kuće. Atmosfera je bila

opuštajuća i Ema se začudi kako se odjednom i sama tako osećala. Parkirala se ispred ulaza, gde ju je ispred vrata čekao niko drugi nego Žilijen Vaskoz. Kamena građevina ispred koje je on stajao bila je uvučena nasred šumarka.

Vlasnik imanja je prišao Emi sa širokim osmehom i rukovao se s njom. Pošto se pozdraviše, pozva je da ga sledi do verande.

„Upravo sam skuvao čaj od nane. Ako nemate ništa protiv, ostavio bih vas na trenutak kako bih doneo dve šolje dok se vi smestite.“

„Od...lično“, prošaputa Ema.

„Molim vas da sami izaberete mesto koje vam najviše odgovara.“

Ema ostade ukočena na nekoliko trenutaka, a onda dođe k sebi. Situacija kao i mesto na kome se nalazila činili su joj se nestvarnim. Žilijen Vaskoz je u prirodi bio još šarmantniji nego na televiziji. Iako nije bio lepotan, posedovao je neospornu harizmu i neuobičajenu prefinjenost. Bio je nešto između Džordža Klunija i Hjua Granta. Vitak, crnomanjast, krupnih plavih očiju, sa dubokim i umirujućim glasom. Duboke bore su mu dodavale nekoliko godina, ali ne umanjujući njegovu privlačnost, naprotiv. Ema mu je davala 40 godina iako je imao 36. Dok se pripremala za razgovor, novinarka nije uspeła da pronađe podatke o njegovom privatnom životu. Pitala se nije li njegova izdavačka kuća namerno osmislila tu tajnovitost kako bi još više privukla njegovu vernu žensku publiku. Žilijen Vaskoz je bio zagonetan ženskom svetom, kao uostalom i Emi, kojoj se u prirodi još više dopao, tim pre što je bila slobodna. Mlada žena je još uvek potajno sanjala da će sresti šarmantnog princa na belom konju, a Žilijen Vaskoz je na papiru imao sve kvalitete da je zavede.

Ema se pribra, sede na otoman na verandi i spusti tašnu na nizak stočić ispred sebe. Pripremajući diktafon i notes, posmatrala je prostor oko sebe.

Prvo je primetila mir koji je tu vladao. Gradska buka nije tu prodirala. Jedino je po ptica prekidao savršenu tišinu. Kuća nije bila naizgled velika, ali je imala poseban pečat. Emi se posebno dopadoše plave žaluzine i bujna okolišna vegetacija. Mlada žena se pitala da li Žilijen Vaskoz redovno tu dolazi.

„Obožavam ovo mesto, i kad god mogu, dolazim ovamo“, izjavi pisac kao da je čitao Emine misli.

On spusti dve velike šolje sa čajem na sto.

„Ovo je moja oaza mira“, nastavio je. „Sa ili bez šećera?“

„Molim?“, začu se Ema.

„Mislim na čaj. Pijete li sa šećerom?“

„Ah, da, izvinite, bez šećera, molim“, odgovori mlada žena.

Žilijen sede preko puta Eme i, uzevši šolju, gurnu svoju poslednju knjigu ka sagovornici.

„Da li vam je ta knjiga potrebna?“

„Ja... ja ne razumem“, izjavi u neverici mlada žena.

„Čuo sam vas preko interfona i učinilo mi se da ste bili zabrinuti što ste zaboravili knjigu.“

„Ah, da... ovaj... malo sam zbunjena... Molim vas, izvinite me. Zapravo, razmišljala sam naglas“, reče Ema posramljena na trenutak. „Da budem iskrena, moja najbolja drugarica vas obožava i poželeva je posvetu od vas, ali ja sam zaboravila njenu knjigu. I setila sam se toga u trenutku...“

„U trenutku kada ste izgovorili: 'Sranje!'“, dodade Žilijen Vaskoz.

„Da, eto...“, pocrvene Ema. „Trebalo bi da poradim na poboljšanju svog rečnika.“

„Mislim da je sve to u suštini šarmantno i veoma originalno. Kako se zove vaša prijateljica?“, upita je pisac sa penkalom u ruci.

„Sesil. Hvala vam, pomalo mi je neprijatno zbog svega toga.“

„Molim vas, pričinjava mi zadovoljstvo“, nastavi pisac pružajući Emi knjigu sa posvetom. „Mnogo cenim vašu originalnost i spontanost.“

Ema porumene na poslednje piščeve reči i otpi gutljaj čaja kako bi se malo pribrala. Zatim preuze reč i objasni piscu kako je zamislila tok intervjua.

„Pre svega želim da vam zahvalim što ste pristali na ovaj razgovor. Naši će slušaoci biti oduševljeni što su dobili priliku da vas čuju. Želim da ova reportaža bude u formi razgovora. Ne ustručavajte se, dakle, da iznesete svoje mišljenje i ne plašite se da ćete biti opširni. Ne želim da se osećate sputano. Ja ću se pozabaviti da ovaj razgovor bude emitovan u više kraćih nastavaka tokom naredne sedmice u jutarnjem programu 'Jutro na Duplom MR-u'. Ceo intervju će potom biti dostupan na našoj internet stranici. I naravno, poslaću emitovan audio-materijal vašoj predstavnici za štampu.“

„Sve to mi izgleda veoma dobro organizovano i veoma jasno. Hvala vam na objašnjenju.“

„Ako nemate ništa protiv, počela bih razgovor kratkim zabavnim upitnikom kako bi vas naši slušaoci upoznali u drugačijem svetlu.“

„Zvuči zabavno. Počnimo!“, odobri Žilijen Vaskoz.

Ema pogleda u beleške i uključi diktafon:

„Dobar dan, Žilijene Vaskoze, da možete da birate, koja biste životinja voleli da budete?“

„Tigar: divalj, neukrotiv i nezaustavljivo slobodan“, odgovori pisac.

„Koja biste... biljka voleli da budete?“

„Bez ikakve sumnje: petrovac.“

„Šta?“, upita spontano Ema.